Hope for Better Days

- Yehuda Amichai
  - Wildpeace
  - Sort of Apocalypse
  - Jerusalem
- Ben Zion Tomer
  - Call Up Order
- Leah Goldberg
  - You Shall Walk in the Field
- Roni Somek
  - When did You Peace Start?
- Achinoam Nini (based on a David Grossman article)
  - Legal Tenderness

Wildpeace

BY YEHUDA AMICHAI

Not the peace of a cease-fire,
Not even the vision of the wolf and the lamb,
But rather
As in the heart when the excitement is over
And you can talk only about a great weariness.
I know that I know how to kill,
That makes me an adult.
And my son plays with a toy gun that knows
How to open and close its eyes and say Mama.
A peace
Without the big noise of beating swords into ploughshares,
Without words, without
The thud of the heavy rubber stamp: let it be
Light, floating, like lazy white foam.
A little rest for the wounds—
Who speaks of healing?
(And the howl of the orphans is passed from one generation
To the next, as in a relay race:
The baton never falls.)

Let it come
Like wildflowers,
Suddenly, because the field
Must have it: wild peace.

שלום בר – יהודה עמיחי

לא זה של שביתת נשק

אפילו לא של חזון זאב עם גדי,

אלא,

כמו לב אחר התרגשות ;

לדבר רק על עייפות גדולה.

אני יודע שאני יודע להמית,

לכן אני מבוגר.

ובני משחק ברובה צעצועים שיודע

לפתוח ולעצום עיניים ולהגיד, אמא.

שלום

בלי כְּתוּת רובים לאיתים, בלי מילים, בלי

קול חותמות כבדות, שיהיה קל

מעל כקצף לבן ועצל.

מנוחה לפצעים,

אפילו לא ארוכה.

(וזעקת יתומים נמסרת מדור

לדור כמו במרוץ שליחים; מקל לא נופל).

שיהיה

כמו פרחי בר

פתאום בכורת השדה

שְׁלוֹם-בר.

Sort of Apocalypse

The man under his tree telephoned the man under his fig
Tonight they definitely must come.
Assign positions, armor plate the leaves, secure the tree,
Tell the dead to report home immediately

The white lamb leaned over, said to the wolf:
Humans are bleeding and my heart aches with grief:
I am afraid they will get to gunpoint, to bayonets in the dust.
At our next meeting this matter will be discussed.

All the nations (united) will flow to Jerusalem
To see if the Torah has gone out. And then
Inasmuch as it's spring they'll come down
And pick flowers from all around.

מעין אחרית הימים

האיש תחת תאנתו טלפן לאיש תחת גפנו
"הלילה הם בהחלט עלולים לבוא.
קרא למתים הביתה, והיה מוכן".

הכבש הלבן אמר לזאב:
"בני אדם פועים ולבי כואב:
הם יגיעו שם לידי קרבות כידון.
בפגישה הבאה בינינו העניין ידון".

כל הגויים (המאחדים) ינהרו לירושלים
לראות אם יצאה תורה, ובינתיים,
היות שעכשיו אביב
ילקטו פרחים מסביב.

וכתתו חרב למזמרה ומזמרה לחרב
וחוזר חלילה ושוב בלי הרף
אולי מכתותים והשחזות הרבה,
ברזל הריב בעולם יכלה.

Jerusalem **Yehuda Amichai**

On a roof in the Old City
Laundry hanging in the late afternoon sunlight:
The white sheet of a woman who is my enemy,
The towel of a man who is my enemy,
To wipe off the sweat of his brow.

In the sky of the Old City
A kite.
At the other end of the string,
A child
I can't see
Because of the wall.

We have put up many flags,
They have put up many flags.
To make us think that they're happy.
To make them think that we're happy.

ירושלים יהודה עמיחי

על גג בעיר העתיקה,
כביסה מוארת באור אחרון של יום:
סדין לבן של אויבת,
מגבת של אויב
לנגב בה את זעת אפו.

ובשמי העיר העתיקה
עפיפון.
ובקצה החוט
ילד.
שלא ראיתי אותו,
בגלל ה חומה.

העלינו הרבה דגלים,

העלו הרבה דגלים.

כדי שנחשוב שהם שמחים,

כדי שיחשבו שאנחנו שמחים׳.

Call Up Order

Ben Zion Tomer

I am coming back in an hour, one hour
When I ring, open the door for me
They called me unexpectedly, as usual
They said only for an hour, just an hour
The must know what they are saying
Truly, just an hour

Where to? I have no idea,
You know, they can always call
No enough time to bottom up your coat
Just walk, walk, and walk
Walk

I am coming back in an hour
Stop it, look into my eyes
I said I am going just for an hour

צו קריאה

בן ציון תומר

בעוד שעה אחזור, בעוד שעה
כשאצלצל פתחי לי את הדלת
קראו לי פתאום, כרגיל
אמרו רק לשעה, רק לשעה
והם ודאי יודעים מה שאומרים
באמת, רק לשעה

לאן? איני יודע
הרי ידעת תמיד אפשר לקרוא
לא להספיק לרכוס את המעיל
ללכת ללכת ללכת
ללכת

בעוד שעה אחזור, בעוד שעה
חדלי, הביטי בי בעיניים אלה
הרי אני הולך רק לשעה
כך בפירוש אמרו לי
כן, שהספר יישאר פתוח
שיישאר

בעוד שעה אחזור, בעוד שעה
כשאצלצל פתחי לי את הדלת
נו, די כבר, די

כן, כן לקחתי סוודר ומעיל

אני מוגן היטב מפני הרוח

בעוד שעה אחזור, בעוד שעה

אם אצלצל פתחי לי את הדלת

You Shall Walk in the Field Lea Goldberg

Is it true - will there ever come days of forgiveness and mercy?
And you'll walk in the field, and it will be an innocent's walk.
And your feet on the alfalfa's small leaves will be gently caressing,
And sweet will be stings, when you're stung by the rye's broken stalks!

And the drizzle will catch you in pounding raindrops' folly
On your shoulders, your breast and your neck, while your mind will be clean,
You will walk the wet field, and the silence will fill you -
As does light in a dark cloud's rim

And you'll breathe in the furrow in breaths calm and even,
And the pond's golden mirror will show you the Sun up above,
And once more all the things will be simple, and present, and living,
And once more you will love - yes, you will, yes, once more you will love!

You will walk. All alone. Never hurt by the blazing inferno
Of the fires on the roads fed by horrors too awful to stand,
And in your heart of hearts you'll be able to humbly surrender,
In the way of the weeds, in the way of free men.

האמנם עוד יבואו ימים / לאה גולדברג

*
* *

הַאָמְנָם עוֹד יָבוֹאוּ יָמִים בְּסִלִּיחָה וּבְחֶסֶד,
וְתֵלְכִי בַּשָּׂדֶה, וְתֵלְכִי בּוֹ כְּהֵלֶךְ הַתֹּם,
וּמַחְשׂוֹף כַּף-רַגְלֵךְ יִלָּטֵף בַּעֲלֵי הָאַסְפֶּסֶת,
אוֹ שִׁלְפֵי-שִׁבֳּלִים יִדְקְרוּךְ וְתִמְתַּק דְּקִירָתָם.

אוֹ מָטָר יַשִּׂיגֵךְ בַּעֲדַת טִפּוֹתָיו הַדּוֹפֶקֶת
עַל כְּתֵפַיִךְ, חָזֵךְ, צַוָּארֵךְ, וְרֹאשֵׁךְ רֵעֲנָן.
וְתֵלְכִי בַּשָּׂדֶה הָרָטֹב וְיִרְחַב בָּךְ הַשָּׁקֶט
כְּאוֹר בְּשׁוּלֵי הֶעָנָן.

וְנָשַׁמְתְּ אֶת רֵיחוֹ שֶׁל הַתֶּלֶם נָשׁוֹם וְרָגוֹעַ,
וְרָאִית אֶת הַשָּׁמַשׁ בְּרֵאִי-הַשְּׁלוּלִית הַזֹּהֶב,
וּפְשׁוּטִים הַדְּבָרִים וְחַיִּים, וּמֵתֶר בָּם לִנְגֹּעַ,
וּמֵתֶר, וּמֵתֶר לָאֱהֹב.

אַתְּ תֵּלְכִי בַּשָּׂדֶה. לְבַדֵּךְ, לֹא נִצְרֶבֶת בְּלַהַט
הַשְּׂרֵפוֹת, בַּדְּרָכִים שָׁסָּמְרוּ מַאֲימָה וּמִדָּם.
וּבִישֶׁר-לֵבָב שׁוּב תִּהְיִי עֲנָוָה וְנִכְנַעַת
כְּאַחַד הַדְּשָׁאִים, כְּאַחַד הָאָדָם.

IN REPLY TO THE QUESTION: WHEN DID YOUR PEACE BEGIN?

Ronny Somek: Shalom

On the wall of the café by the ma'abara (transit camp)

They hung the hair of David Ben-Gurion, teasing the wind

Next to it, in a similar frame, the doughnut face of Umm

Koulthoum.

It was in '55 or '56, and I thought if they hang

A man and a woman next to one another, they must be

Bride and groom.

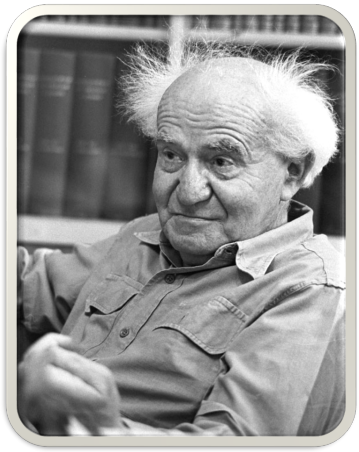

בִּתְשׁוּבָה לַשְּׁאֵלָה: מָתַי הִתְחִיל הַשָּׁלוֹם שֶׁלְּךָ?

עַל קִיר בֵּית הַקָּפֶה שֶׁלְיַד הַמַּעְבָּרָה
תָּלוּ אֶת שְׂעָרוֹ הַמִּתְגָּרֶה בָּרוּחַ שֶׁל דָּוִד בֶּן־גּוּרְיוֹן
וְלְיָדוֹ, בְּמִסְגֶּרֶת דּוֹמָה, אֶת פְּנֵי הַסֶּפְּגָנִיָּה שֶׁל אוּם כּוֹלְתּוּם.
זֶה הָיָה בִּשְׁנַת 55' אוֹ 56', וְחָשַׁבְתִּי שֶׁאִם תּוֹלִים
זֶה לְיַד זֶה גֶּבֶר וְאִשָּׁה, אָז הֵם בֶּטַח
חָתָן וְכַלָּה.

Legal Tenderness Achinoam Nini

Did you read what he wrote, he asked me quietly.

Yes, that we are all one contagious human tissue.

And what did you think?

Truthfully? Pretty scary….

But what he writes, I always read with my heart as well.

There will be those who refuse to return to their former lives.

To work places that oppressed and strangled them for years.

They will come out of closets, out of God, leave their parents.

Decide to bring or not to bring a child into the world.

And possibly, delightful signs of innocence will be reviled in them

And tenderness, maybe tenderness all of a sudden.

And tenderness all of a sudden

May become, legal tender.

The truth is, we talk about it a lot, you and I.

How the children are growing and we keep running.

And soon, this house will be empty…

And our beloved parents, who won't be here forever.

It's hard to think and even harder to say.

There will be those who for the first time, question choices they made.

Compromises, missed opportunities, the life they never dared to live.

They will doubt their surrender to fear.

And whether war truly is heaven's decree?

And possibly, delightful signs of innocence will be reviled in them.

And tenderness, maybe tenderness all of a sudden.

And tenderness all of a sudden

May become, legal tender.

There will be those who ask, how in a world as rich as ours,

The gaps between one man and another, remain so immense?

And how is it that not every baby is given a fair chance?

And nature stains under the yoke of consumerism?

All of these questions, better to ask today.

In tenderness, maybe in tenderness, all of a sudden.

And delightful signs of innocence maybe reviled in us…

And tenderness, maybe in tenderness, all of a sudden.

In tenderness, all of a sudden.

May become legal tender.

Tender.

What a word

Tender… tend to her

Lend her

A second chance

A new Way

סימנים של תום אחינועם ניני

קראת מה הוא כתב? הוא שאל אותי בשקט

כן...שכולנו רקמה אנושית אחת מדבקת.

ומה חשבת?

האמת, די מפחיד..

אבל את כל מה שהוא כותב, אני קוראת גם עם הלב, תמיד....

יהיו כאלה שלא ירצו לחזור לחייהם הקודמים

למקום עבודה שחנק ודיכא אותם שנים..

יצאו מארונות, יצאו מאלוהים, יעזבו את בני זוגם..

יחליטו להביא, או לא להביא, ילד לעולם....

ואפשר שיתגלו בהם סימנים מענגים של תום

ואולי גם הרוך, אולי הרוך פתאום

אולי הרוך, אולי הרוך פתאום

ייעשה הילך חוקי...

האמת, אנחנו מדברים על זה הרבה אני ואת

על איך הילדים גדלים, ואנחנו רצים, ועוד מעט יהיה כאן בית ריק...

ועל הורינו היקרים, שלא יהיו תמיד לתמיד

קשה לחשוב על זה, וקשה עוד יותר להגיד..

יהיו כאלה שישאלו את עצמם לראשונה על בחירות

על ויתורים, על פשרות, על החיים שלא העזו לחיות..

ויתילו ספק, בכניעה לחרדה...

והאם באמת גזירה משמים היא המלחמה??

ואפשר שיתגלו בהם סימנים מענגים של תום

ואולי גם הרוך, אולי הרוך פתאום

אולי הרוך, אולי הרוך פתאום

ייעשה הילך חוקי...

יהיו שיתהו איך זה, שבעולמינו העשיר

הפער בין אדם לאדם, כל כך אדיר!

ולא לכל תינוק הזדמנות שווה

והטבע נאנק תחת עול הצריכה...

את כל השאלות, טוב שנשאל היום

אולי ברוך, אולי ברוך פתאום..

ואפשר שיתגלו בנו, סימנים מענגים של תום

אולי הרוך, אולי הרוך פתאום

אולי הרוך, אולי הרוך פתאום

ייעשה הילך חוקי...

הילך...איזו מילה...

הילך,

הא לך,

קחי לך

הזדמנות שנייה דרך חדשה...

The Plague Is a Formative Event. When It Fades, New Possibilities Will Emerge David Grossman **(Excerpt)** 24.03.2020

When the coronavirus pandemic ends, some won't wish to return to their former lives, David Grossman writes

For many, the plague might become the fateful and formative event in the continuation of their lives. When it fades away, at long last, and people come out of their homes following a lengthy closure, new and surprising possibilities might be articulated: perhaps having touched the foundation of existence will foment that. Perhaps the tangibility of death and the miracle of being rescued from it will jolt and rattle women and men. Many will lose their loved ones. Many will lose their place of work, their livelihood, their dignity. But when the plague ends, there may also be those who will not wish to return to their former lives. There will be those – the ones who are able to, of course – who will leave the job that for years stifled and suppressed them. Some will decide to leave their family. To separate from their partner. To bring a child into the world, or precisely to refrain from that. There will be those who will come out of the closet (out of all manner of closets). Some will start to believe in God. There will be religious believers who will apostatize. Possibly a consciousness of life's brevity and fragility will spur men and women to set a new order of priorities. To insist far more on distinguishing the wheat from the chaff. To understand that time – not money – is their most precious resource.

There will be some who will ask themselves questions for the first time about the choices they made, about what they passed up and about the compromises they made. About loves they did not dare to love. About lives they did not dare to live. Men and women will wonder – for a short time, likely, but the possibility will nonetheless be articulated – why they have blighted their days with relationships that make their lives a misery. There will also be those whose political outlooks will suddenly look mistaken to them, being based exclusively on fears or on values that disintegrated in the course of the plague. Perhaps some will suddenly cast doubt on the reasons that have made their nation fight its enemy for generations and believe that war is a divine edict. Perhaps going through such a difficult human experience will induce people to detest nationalistic views, for example, and reject attitudes that promote separation and xenophobia and self-containment. Possibly there will also be some who will for the first time wonder, for example, why Israelis and Palestinians continue to do battle against each other, afflicting their lives for more than a hundred years with a war that could have been resolved long ago.

The very act of exercising the imagination from the depths of the despair and the fear that now prevail possesses a force of its own. The imagination can not only see doom, it can also sustain freedom of the mind. In paralyzing times like these, the imagination is like an anchor that we cast from the depths of despair into the future, which we then start to pull ourselves toward. The very ability to imagine a better situation means that we have not yet allowed the plague, and the dismay it causes, to nationalize our whole being. As such, it is possible to hope that perhaps, when the plague ends and the air will be filled with feelings of healing and recuperation and health, a different spirit will pervade humanity; a spirit of easefulness and of a new freshness. Perhaps people will begin to reveal, for example, engaging signs of innocence unspoiled by even an iota of cynicism. Perhaps softness will suddenly become, for

a certain time, legal tender. Maybe we will understand that the murderous plague has given us an opportunity to slice from ourselves layers of fat, of swinish greed. Of thick, undiscriminating thought. Of abundance that became excess and has already begun to suffocate us. (And why in the world did we collect so many objects? Why did we heap up our lives until life itself was buried beneath mountains of objects that have no object?)

It may be that people will look at all manner of twisted handiwork of the society of abundance and excess and simply want to throw up. Perhaps they will suddenly be struck by the banal, naive awareness that it is absolutely terrible that there are people who are so rich and others who are so poor. That it is absolutely terrible that such a rich and sated world doesn't give every baby that's born an equal opportunity. For surely, we are all one infectious human fabric, as we are now discovering. Surely the good of every person is ultimately the good of us all. Surely the good of the planet on which we live is our good, it is our well-being and the clearness of our breathing, and the future of our children.

And perhaps the media, too, whose presence is almost total in writing the story of our life and our era, will ask themselves honestly what their part was in the feeling of general disgust in which we were mired before the plague. Why we were left with the feeling that people with unabashed vested interests were manipulating us relentlessly, brainwashing us and looting our money. And that our media were telling us our complicated and tragic story in a cynical and coarse manner. I am not talking about the serious, investigative, courageous press, but about the "mass media" that have long since morphed from media aimed at the masses to media that turn humans into a mass. And not infrequently, also into a rabble.

Will anything of what has been described here come to pass? Who knows? And even if it does come to pass, I fear that it will fade away quickly and things will go back to what they were before we were plagued, before the flood. What we will undergo until then is very difficult to guess. But we will do well to go on asking the questions, as a type of medicine, until a vaccine is found for the plague.

המגפה תהיה אירוע גורלי ומכונן. כשהיא תדעך, יצוצו אפשרויות חדשות

דויד גרוסמן (קטע) 19.03.20

יהיו כאלה שישאלו את עצמם לראשונה שאלות על בחירות שעשו, על ויתורים ועל פשרות. על אהבות שלא העזו לאהוב. על חיים שלא העזו לחיות. אנשים ונשים יתהו — לזמן קצר, כנראה, אבל האפשרות בכל זאת תתנסח — מדוע הם משחיתים את ימיהם על מערכות יחסים שממררות את חייהם. יהיו גם כאלה שההשקפות הפוליטיות שלהם ייראו להם פתאום שגויות, מבוססות אך ורק על חרדות או על ערכים שהתפוררו בזמן המגפה. אולי יהיו כאלה שיטילו פתאום ספק בסיבות שגורמות לעם שלהם להילחם באויבו במשך דורות, ולהאמין שהמלחמה היא גזירה משמים. ייתכן שהעמידה בניסיון אנושי כל כך קשה ועמוק תגרום לאנשים למאוס בעמדות לאומניות, למשל, ובכל מה שמשמר את המפריד והזר והשונא והמתבצר. אולי יהיו גם כאלה שלראשונה יתהו, למשל, מדוע ישראלים ופלסטינים ממשיכים להילחם אלה באלה, ולשחֵת את חייהם למעלה ממאה שנים, במלחמה שהיתה יכולה להיפתר כבר מזמן?

עצם הפעלת הדמיון מתוך תהום הייאוש והפחד ששוררים כעת יש לה כוח משלה. לא רק לראות שחורות יכול הדמיון, אלא גם לשמור על חירות הנפש. בזמנים משתקים כאלה הדמיון הוא כמו עוגן שאנו משליכים ממעמקי הייאוש אל העתיד, ומתחילים למשוך את עצמנו לעברו. עצם היכולת לדמיין מצב טוב יותר פירושה שעדיין לא אפשרנו למגפה, ולַפַּחַד מפניה, להלאים את כל ישותנו. ומכאן אפשר לקוות שאולי, כשתסתיים המגפה והאוויר יתמלא תחושות של החלמה והתאוששות ובריאות, תעבור את האנשים רוח אחרת; רוח של קלות ואיזו רעננות חדשה. אפשר שיתגלו בהם, למשל, סימנים מענגים של תום שאין בו אף שמץ של ציניות. אולי גם הרוך ייעשה פתאום, לזמן מה, הילך חוקי. אולי נבין שהמגפה הרצחנית נותנת לנו גם הזדמנות לחתוך מעלינו שכבות של שומן, של חמדנות חזירית. של חשיבה עבה ולא מובחנת. של שפע שהפך לגודש וכבר החל לחנוק (ולמה, לעזאזל, אספנו כל כך הרבה חפצים? מדוע גיבבנו כל כך את חיינו עד שהחיים עצמם נקברו מתחת להררי החפצים שאין בהם חפץ?).

ייתכן שאנשים יביטו בכל מיני יצירים מעוותים של חברת השפע והגודש, ופשוט ירצו להקיא. אולי תפלח אותם פתאום ההכרה הבנאלית, התמימה, שזה איום ונורא שיש אנשים כל כך עשירים ואחרים כל כך עניים. שנורא ואיום שעולם עשיר ושבע כל כך לא נותן הזדמנות שווה לכל תינוק שנולד. הלא כולנו רקמה אנושית מידבקת אחת, כפי שאנו מגלים כעת. הלא טובתו של כל אדם היא בסופו של דבר טובתנו. הלא טובתו של הכדור שעליו אנו חיים היא טובתנו, היא רווחתנו וצלילות נשימתנו, ועתידם של ילדינו.

ואולי גם אמצעי התקשורת, שהנוכחות שלהם כמעט טוטאלית בכתיבת סיפור חיינו ותקופתנו, ישאלו את עצמם ביושר מה חלקם בתחושת המיאוס הכללית שבה בוססנו לפני המגפה. מה חלקם בתחושה שלנו שבלי הרף אנשים בעלי אינטרסים חשופים לגמרי עושים בנו שימוש מניפולטיבי ששוטף את מוחנו ובוזז את כספנו. שמְספר לנו את הסיפור המסובך והטרגי שלנו בציניות ובגסות. לא על העיתונות הרצינית, החוקרת, האמיצה אני מדבר, אלא על אותה "תקשורת ההמונים", שהפכה כבר מזמן מתקשורת שמיועדת להמונים, לתקשורת שהופכת בני אדם להמון. ולא פעם גם לאספסוף.

האם משהו מכל מה שתואר כאן יתרחש? מי יודע. וגם אם יתרחש, אני חושש שהוא יתפוגג כנראה במהירות והדברים יחזרו להיות כפי שהיו, לפני שניגפנו, לפני המבול. את מה שנעבור עד אז, קשה מאוד לנחש. אבל את השאלות כדאי שנמשיך ונשאל, כמין תרופה, עד שיימצא החיסון למגפה.